

Dues mirades

Em sedueix

JOSEP MARIA **Fonalleras**

Nens

EMMA **Riverola**

Molts es queixen de la irregularitat moral que suposa dir «m'agrada» a la foto d'un nen exiliat mort en una platja del Mediterrani. O a la irritant foto d'un gos apallissat enmig del carrer. O als plors d'una mare desnonada. Facebook està farcit d'imatges impactants que els usuaris pengen per denunciar una injustícia, un malestar. Els amics, els coneguts i els saludats de la xarxa volen demostrar amb el seu «m'agrada» la solidaritat envers la crítica. A vegades, hi ha algú que explica una intimitat desagradable o tràgica, i torna a haver-hi el recurs del «m'agrada», que vol dir compartir la pena. Però com a mínim s'ha de reconèixer que es tracta d'una situació estranya. Ara, Facebook ho acaba d'arreglar. Tot i que encara és

una mena d'assaig, ha introduït, a part del «m'agrada», un «m'encanta» (o «em sedueix», que és més poètic i amb més graduació), un «em diverteix» i un «em fa feliç» (que s'assemblen sense ser ben bé el mateix), un «em sorprèn» o «em meravella» (que no comprometen), un «m'entristeix» (que tindrà molts adeptes) i un «em fa enfadar» (que encara tindrà més èxit).
Amb la introducció d'aquestes novetats, les relacions al Facebook canviaran molt. Hi haurà més edulcoració i més irritacions, més varietat però també més rebombori. En lloc d'optar per la simple negació (un «no m'agrada»), el senyor **Mark Zuckerberg** ha decidit ampliar el vocabulari. I la sintaxi, en definitiva, les opcions de diàleg i brega. ≡

«*El pie del niño aún no sabe que es pie, y quiere ser mariposa o manzana. Pero luego los vidrios y las piedras, las calles, las escaleras, y los caminos de la tierra dura van enseñando al pie que no puede volar, que no puede ser fruto redondo en una rama.*»
Pablo Neruda va trobar les paraules més belles per descriure la pèrdua de la innocència, el moment en què la persona es desposseeix de la seva capa de nen i la bombolla brillant i tornassolada de la màgia esclata. Però hi ha nens que no saben què és ser un nen, que ensopeguen amb les pedres del camí quan ni tan sols han après a somiar. Massa petits per saber de política internacional, d'interessos del capital, d'estratègia geopolítica. Massa petits per saber a què

s'enfronten, a on van. Únicament saben que han de fugir. Sobre les seves espatlles, l'esperança de la seva família abandonada.
A les nostres fronteres arriben nens que no somien amb ales de papallona. Als seus cossos només hi ha durícies per tot el que han sofert. Ferits, maltractats i sols, definitivament sols, han sigut derrotats en la seva infància i ara, amb la saviesa de vells endurits, reclamen un lloc, un futur. Al seu darrere en vénen més. I molts més es queden a les seves terres àrides i ensangonades. Enfonsant-se en la misèria i la desesperança. Milions de nens deixen de ser nens. I la pèrdua de la seva infància és el reflex del nostre egoisme, l'estilet que rebenta la bombolla de la humanitat. ≡

Petit observatori

JOSEP MARIA **Espinàs**

Preguntar, contestar, callar

Excel·lent futbolista del Reial Madrid **Cristiano Ronaldo** gairebé no parla amb els periodistes des de fa mesos. No recordo per quin motiu va decidir que no respondria cap pregunta, però ara ha donat una explicació contundent: perquè les preguntes que li fan «no són bones». Davant d'això, m'atreveria, i que em perdoni, a preguntar-li: ¿Quines són les preguntes bones i quines les dolentes?
Pel fet que alguns entrevistats diguin, en un moment determinat, «m'agrada aquesta pregunta», no significa que aquella pregunta sigui interessant, encertada, oportuna. Pot ser una pregunta molt tòpica que afavoreix una resposta també tòpica. En les habituals entrevistes després d'un partit, la pregunta i la resposta acostumen a ser molt breus i rutinàries. Me'n faig perfectament càrrec. Trencaria tots els esquemes periodístics i crearia una situació molt incòmoda si l'entrenador decidís explicar-se. «Tenint en comp-

Catalunya, després del 27-S

Esperança i algunes decepcions

Preocupa més la suposada llibertat d'un poble que la justícia i la construcció d'una societat més equitativa

TERESA **Crespo**

Aquests dies estem vivint una gran intensitat política. S'ha parlat del moment històric en què ens trobem i de l'oportunitat que, per primera vegada, tenim a l'abast de la mà de construir un nou país lliure i independent. S'han presentat llistes extraordinàries fora de la lògica tradicional dels partits de sempre i la majoria de la ciutadania ha votat amb l'esperança que alguna cosa podia canviar. Alguns, pensant a culminar un procés sobiranista; altres, intentant evitar que els independentistes aconseguissin, segons les seves paraules, «trenca Espanya», i altres, entre els quals em compto, confiant que les qüestions socials es posarien en primer terme i serien determinants en la construcció d'un país nou, més just i igualitari.

NO OBSTANT, ni durant la campanya electoral ni en el procés actual de negociacions entre els blocs polítics guanyadors de les eleccions podem dir que la justícia social i la igualtat hagin sigut els conceptes més utilitzats, i no sembla que preocupin de manera prioritària. Aquests temes han quedat en el rerefons de la política, no han adquirit el protagonisme que els correspondria i es troben a l'espera d'un futur incert, cosa que signifi-

fica que el patiment de moltes persones es prolonga i que les desigualtats i la pobresa dels últims anys persisteixen. Heus aquí la meua primera decepció: preocupa més la suposada llibertat d'un poble -sense entrar en disquisicions sobre la sobirania a què poden aspirar els països en un context globalitzat i dominat pels poders econòmics i financers- que la justícia i la construcció d'una societat més equitativa.

El segon senyal decebedor del procés electoral que vivim m'ha deixat, a més, perplexa, perquè no trobo cap explicació que el justifiqui. Es tracta de la praxi per la igualtat de gènere en la política. Si bé és bastant evident que la dona està relegada, tret d'excepcions, a segons llocs en les estructures dels partits i, en conseqüència, també en les llistes electorals, ara s'ha produït un fenomen nou. Hem vist com, després de figurar en segon i tercer lloc de Junts pel Sí dues dones de gran reconeixement social per la seva compromesa trajectòria personal, la nit electoral i els dies posteriors totes dues han desaparegut de l'escena política com si alguna estranya força se les hagués empassat. Després que fossin incloses en la llista en llocs rellevants, cosa que em va semblar un avanç en el camí de la igualtat que tant hem demanat i defensat, encara no entenc la seva absència a

MIRTA ARIGORIA

partir del mateix 27-S.
Suposo que hi deu haver alguna raó, i voldria equivocar-me quan penso que potser van ocupar els primers llocs de la llista perquè era estètic i una forma de recompensar-les pel treball realitzat, a més de valorar el bon nombre de vots que podien proporcionar. També se m'acut que la seva presència en llocs destacats permetia dissimular altres interessos, i és possible que la seva retirada de la primera línia estigués pactada des d'un principi. Desconec la raó, però una vegada més el resultat és que els homes són els que ostenten el poder i el protagonisme en els moments decisius. Crec que, per coherència, les persones dels primers llocs de la llista haurien d'haver sigut visibles i tenir l'oportunitat d'expressar-se i comentar els resultats. El que ha passat fa que una part de la ciutadania, i en especial

les dones, ens sentim enganyades i constatem una altra vegada que la nostra societat és desigual no només socialment i econòmicament, sinó també per raó de gènere. Malgrat que es prediqui i es defensi un país renovat amb més benestar per a tothom.

COM A MEMBRE de la xarxa DDIPAS (Dones Directives i Professionals de l'Acció Social), que defensa la igualtat de gènere en el tercer sector social, no puc deixar de subratllar aquesta segona decepció. La plataforma es va crear davant la constatació que, fins i tot sent un sector majoritàriament femení, els càrrecs de més responsabilitat en les entitats eren ocupats per homes. Aquesta realitat ens obliga a treballar per aconseguir més equitat en tots els aspectes de la nostra feina, inclosos els quadros directius, les carreres professionals, el lideratge i els salaris. Sense oblidar, és clar, l'atenció que prestem a les dones que recorren als nostres serveis, que, a més de patir discriminacions socials i econòmiques, en molts casos són víctimes de violència i d'una forta marginació pel fet de ser dones.

M'agradaria que la política social d'aquest nou país que desitgem superés aquesta realitat injusta que discrimina amb freqüència la meitat de la població i que, d'una vegada per sempre, es reconeguessin els mateixos drets a totes les persones, siguin homes o dones. ≡
Presidenta d'Entitats Catalanes d'Acció Social (ECAS).

Si una pregunta és malintencionada, el silenci pot ser la resposta més indicada

te que en el minut 38 hi ha hagut un fora de joc discutible, l'evolució del partit...» Les respostes rutinàries són l'adequada resposta a les preguntes rutinàries, i el mecanisme funciona plàcidament. El meu amic **Sebastià** acostuma a afegir a una resposta: «Si no entrem en detalls...».

Tinc la impressió que per a **Ronaldo** qualsevol pregunta pot ser una impertinència. Cal tenir, penso, una mentalitat britànica per saber acceptar una pregunta que posi l'entrevistat en un petit compromís, i s'ha de respondre amb un punt d'humor o d'ironia. Jo he sentit alguna vegada aquesta expressió: «preguntar no ofèn». Se la devia inventar algun impertinent que trobava en aquesta frase una coartada per poder ser un mal educat agressiu. Es pot ofendre preguntant, i també contestant, i fins i tot amb un silenci.

Contra el que alguns creuen, una conversa no és un espai on s'hagi d'admetre la impunitat. Una bona pregunta no es mereix el silenci ni una resposta evasiva, i menys irritada. Però si la pregunta és una eina malintencionada d'atac, el silenci pot ser la resposta més adequada. Fins i tot davant un tribunal de justícia hi ha el dret a no contestar. ≡